

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr.130.671 van 27 april 2004
in de zaak A. 70.456/VII-14.613.**

In zake : de n.v. St. CLEMENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. LUYPAERS,
kantoor houdende te HEVERLEE-LEUVEN,
Ijzerenmolenstraat 105

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. VAN DE VYVER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Eglantierlaan 1, bus 22.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. St. CLEMENS op 23 augustus 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling van 18 juni 1996 "houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen de beslissing van 15 februari 1996 van de afdeling Milieu-inspectie - buitendienst Antwerpen, van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer, houdende het bevel aan de n.v. ST. CLEMENS ZUIVELFABRIEK, gevestigd te 2500 Lier, Anderstad 12, tot het treffen van de nodige schikkingen om het afvalwater te lozen conform de vergunning en het staken van de illegale lozing in de vijver";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 25 juni 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 13 februari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 maart 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H.-K. CARÊME die, loco Advocaat P. LUYPAERS verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat K. LAUWEREYS die, loco Advocaat J. VAN DE VYVER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij baat een zuivelfabriek uit te Lier, Anderstad 12.

Voor de lozing van afvalwater beschikt zij over een vergunning gegeven door de directeur-generaal van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij op 17 oktober 1990 voor het lozen van ander dan normaal huisafvalwater met een maximum debiet van 70 m³ per dag in de Nete te Lier, dit voor onbepaalde termijn.

De verzoekende partij onttrekt water uit een aantal putjes nabij een vijver op haar eigendom in de omgeving, waardoor het peil van die vijver echter daalt. Zij wil het gebruikte koelwater terug lozen in de vijver en ook het afvalwater na zuivering in de vijver lozen en niet meer in de Nete, om aldus het waterpeil van de vijver op niveau te kunnen houden.

1.2. De verzoekende partij loost het afvalwater effectief in de vijver en wenst daarvoor een vergunning bij wijze van regularisatie te krijgen.

Met een schrijven van 11 oktober 1994 deelt zij zulks mee aan het bestuur Milieu-inspectie.

Met een schrijven van 25 oktober 1994 antwoordt het bestuur Milieu-inspectie met een technische motivering dat er weinig garanties kunnen worden gegeven dat er geen indirecte lozing van het vijver- naar het grondwater plaatsvindt en dat voor het lozen van afvalwater in de vijver een vergunning voor het indirect lozen van ander dan normaal afvalwater in het grondwater nodig is. Het bestuur vraagt om mee te delen welke maatregelen op korte termijn zullen worden genomen om de lozing van het afvalwater te laten geschieden conform de vigerende lozingsvergunning naar parameters en debieten.

Met een schrijven van 9 december 1994 tracht de verzoekende partij het standpunt van het bestuur opnieuw te weerleggen.

Bij een inspectiebezoek op 14 april 1995 stelt de Milieu-inspectie vast dat de pH-neutralisatie van het afvalwater zeer slecht werkt en dat er van een biologische voorbehandeling nog altijd geen sprake is. Er wordt ook vastgesteld dat de verzoekende partij koelwater in de Nete loost zonder vergunning.

1.3. Op 15 juni 1995 stelt de Milieu-inspectie proces-verbaal op tegen de verzoekende partij, waarbij aan deze laatste onder meer wordt verboden om welke onvergunde afvalwaterbehandeling dan ook te gebruiken, inbegrepen de vijver. Er wordt nog gesteld dat al het bedrijfsafvalwater moet worden geloosd volgens de vergunning van 17 oktober 1990.

Op 15 februari 1996 wordt door de Milieu-inspectie aan de verzoekende partij de stopzetting bevolen van lozing in de kwestieuze vijver en wordt bevolen om tegen 16 februari 1996 alle schikkingen te nemen om het afvalwater conform de lozingsvergunning van 17 oktober 1990 te lozen.

1.4. De verzoekende partij tekent tegen voormeld bevel beroep aan, dat wordt ontvangen op 19 februari 1996. Daarin vraagt de verzoekende partij de dwangmaatregel alleszins op te schorten totdat uitspraak is gedaan over een beroep tegen de weigering tot wijziging van het lozingspunt voor bedrijfsafvalwater, nl. in de vijver in plaats van in de Nete (zie 1.6 infra).

Het hoofdbestuur Milieuvergunningen adviseert het bevel van 15 februari 1996 te bevestigen omdat de vergunning van 17 oktober 1990 duidelijk is. Het adviseert om niet tot opschorting van de maatregel over te gaan tot uitspraak is gedaan over de hierna sub 1.6 bedoelde vergunningsaanvraag omdat het bedrijf al sedert 1993 wordt aangemaand om water te lozen conform de vigerende vergunning.

1.5. Met het thans bestreden ministerieel besluit van 18 juni 1996 wordt het administratief beroep van de verzoekende partij tegen het bevel van de Milieu-inspectie van 15 februari 1996 ongegrond verklaard overeenkomstig het advies van het hoofdbestuur Milieuvergunningen.

1.6. De verzoekende partij heeft op 26 juni 1995 een milieuvergunning gevraagd aan de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen om haar inrichting te veranderen als volgt :

- wijziging van het lozingspunt voor bedrijfsafvalwater van de Beneden-Nete naar de vijver;
- uitbreiding met :
 - * het lozen van koelwater met een maximum debiet van 40 m³ per uur;
 - * een afvalwaterzuiveringsinstallatie voor de behandeling van bedrijfsafvalwater dat geen gevaarlijke stoffen bevat.

1.7. Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 4 januari 1996 wordt de gevraagde vergunning geweigerd. Na beroep van de verzoekende partij wordt met een ministerieel besluit van 17 juli 1996 een vergunning gegeven voor het lozen van koelwater, doch wordt het beroep voor het overige ongegrond verklaard.

De verzoekende partij tekent annulatieberoep aan tegen het ministerieel besluit van 17 juli 1996. Met 's Raads arrest nr. 104.682 van 14 maart 2002 wordt het annulatieberoep verworpen, zodat de desbetreffende milieuvergunning definitief is geweigerd;

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel de schending aanvoert van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 33 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet), van artikel 67, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel; dat zij het middel in essentie als volgt ontwikkelt :

In strijd met artikel 33, § 1, van het milieuvergunningsdecreet en artikel 67, § 1, van VLAREM I is het bestreden besluit niet gemotiveerd, zeker niet afdoende tegenover de faxen en brieven van de verzoekende partij van 9 februari 1996, 14 februari 1996 en 15 februari 1996.

De motiveringsplicht heeft tot doel dat de rechtzoekende kan weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen en dat hij de motieven ervoor zelf in die beslissing kan terugvinden.

In het bestreden besluit beperkt de minister zich tot de stelling dat de in eerste aanleg opgelegde dwangmaatregelen "terecht" zijn genomen, zonder nader te motiveren waarom die beslissing "terecht" was;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord vooreerst volgende overwegingen uit het bestreden besluit citeert :

"(...)

Overwegende dat tegen voornoemd besluit van 4 januari 1996 van de Bestendige Deputatie door de exploitant beroep werd ingediend op 14 februari 1996, dat dit beroep echter geen schorsende werking heeft, dat het bestreden besluit van 4 januari 1996 dus ook effectief geldig blijft, zeker tot de datum dat een ministeriële uitspraak volgt over het ingediende beroep, dat het dus ook geldende kracht had op datum van de hier bestreden beslissing, nl. 15 februari 1996;

Overwegende dat de vraag van de exploitant om de voorgenomen maatregel op te schorten tot na de uitspraak over voormeld beroep niet als redelijk kan aanzien worden, gezien het bedrijf reeds herhaaldelijk sinds 1993 door de Afdeling Milieu-inspectie werd aangemaand om het bedrijfsafvalwater te lozen conform de verkregen vergunning; dat de Afdeling Milieu-inspectie bovendien nog gewacht heeft om haar beslissing te nemen tot het getroffen besluit van 4 januari 1996 van de Bestendige Deputatie over o.m. de vraag tot wijziging van het lozingspunt, dat deze aanvraag geweigerd werd, dat overigens na de uitspraak over het beroep van 14 februari 1996 er weer nieuwe procedures, zoals bv. Milieuvergunningsaanvragen of verzoekschriften bij de Raad van State, kunnen opgestart worden, dat door het telkens opnieuw wachten op de uitslag van dergelijk nieuwe procedures het voor de toezichthoudende overheid quasi onmogelijk zou worden om nog op te treden;

Overwegende dat de geldende lozingsvergunning van 17 oktober 1990 duidelijk bepaalt dat de lozing dient te geschieden in de Nete te Lier, dat dit lozingspunt werd aangevraagd door de exploitant zelf op 2 juli 1990;

Overwegende dat de bewering van de beroepindiener over het al dan niet vergunningsplichtig karakter van het lozen in de vijver, i.p.v. in de Nete, als weinig overtuigend overkomt, gezien de exploitant zelf op 26 juni 1995 het initiatief heeft genomen om een milieuvergunningsaanvraag in te dienen voor o.m. het wijzigen van het lozingspunt voor bedrijfsafvalwater van de Beneden-Nete naar de vijver;

Overwegende dat de beslissing van (...) 15 februari 1996 van de Afdeling Milieu-inspectie hoewel summier, toch voldoende aangeeft met welke bedoeling de Afdeling Milieu-inspectie de voorziene maatregelen wil opleggen, nl. 'om zijn afvalwater te lozen conform zijn vergunning' en 'tot de verzegeling over te gaan van de middelen die de illegale lozing in de vijver mogelijk maken'; dat

bovendien door talrijke vroegere aanmaningen en vaststellingen van overtreding, genoteerd in een aan de exploitant overgemaakt proces-verbaal, deze zeker op de hoogte moet zijn van de motivatie van de beslissing van de Afdeling Milieu-inspectie;

Overwegende dat ook na de bestreden beslissing van 15 februari 1996 de Afdeling Milieu-inspectie in alle redelijkheid is blijven handelen, dat dit blijkt uit het fax-bericht aan de exploitant van 16 februari 1996, waar in o.m. gesteld wordt :

'Indien u oordeelt dat deze werkzaamheden niet kunnen uitgevoerd worden zonder nadelige invloed voor de produktie, dan kunnen deze werkzaamheden eventueel plaatsvinden tijdens het weekend of na de werkuren.';

Overwegende dat de exploitant op 15 februari 1996 niet in het bezit was van een vergunning om het bedrijfsafvalwater te lozen in de vijver; dat de afdeling Milieu-inspectie gerechtigd was om op te treden, dat zij dit in alle redelijkheid en volgens alle beginselen van behoorlijk bestuur heeft gedaan; (...)"

dat zij stelt dat in het bestreden besluit de argumenten van de verzoekende partij één voor één werden weerlegd :

- in de eerste overweging voor wat betreft de bezwaren van de verzoekende partij inzake de milieuvergunningsprocedure; (artikel 51 Vlarem I)
- in de vijfde overweging voor wat betreft het bezwaar inzake het gebrek aan afdoende motivering;
- de in de tweede en de vijfde overweging aangehaalde vroegere aanmaningen voor wat betreft het bezwaar inzake de drie en een half jaar durende tolerantie. Gezien die aanmaningen, was er geen gedogen door de overheid. De verzoekende partij kan trouwens geen rechten putten uit een gedogen "contra legem", nu de lozing in de vijver in strijd met de vergunning van 17 oktober 1990 gebeurde. De verzoekende partij kan zich niet op haar eigen onwettig handelen beroepen;
- in de vierde en vijfde overweging voor wat betreft het bezwaar dat de overheid tegenstrijdige informatie over de vergunningsplicht van de betrokken activiteit zou hebben verstrekt. De verzoekende partij heeft in juli 1995 zelf een vergunningsaanvraag ingediend;
- in de tweede overweging voor wat betreft de vraag tot opschorting van de maatregel.
- met betrekking tot het verkeerdelijk niet afdoende gemotiveerd zijn van de stelling dat de opgelegde dwangmaatregelen terecht waren opgelegd, werd geenszins de motivering daartoe beperkt.

Desbetreffend kan worden verwezen naar de laatste twee geciteerde overwegingen uit het bestreden besluit;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord er in essentie aan toevoegt wat volgt :

Het bestreden besluit is niet voldoende gemotiveerd t.a.v. de faxen en brieven van 9, 14 en 15 februari 1996.

De verzoekende partij heeft enkel een vergunning aangevraagd bij wijze van uiterste zorgvuldigheid, nadat de verwerende partij de grootste onduidelijkheid had geschapen over vergunningsplicht. In die omstandigheden kan de houding van de verzoekende partij niet in haar nadeel worden uitgelegd.

In de vijfde overweging van het bestreden besluit wordt bij wijze van motivering slechts verwezen naar eerdere aanmaningen en vaststellingen. Dit vormt geen afdoende motivering;

2.1.4.1. Overwegende dat de formele motiveringsplicht niet vereist dat op ieder argument van de beroepindiener wordt geantwoord; dat het volstaat dat de bestuurde uit de motivering kan afleiden op welke gronden de beslissing is gesteund en waarom als dusdanig niet werd ingegaan op zijn beroep;

2.1.4.2. Overwegende dat in de brief van de raadsman van de verzoekende partij aan de Milieu-inspectie van 9 februari 1996 wordt verwezen naar het "voornemen (...) om de maatregel op te leggen te lozen in de Nete" en wordt gevraagd met deze maatregel te wachten tot wanneer een afschrift van het beroepschrift tegen het weigeringsbesluit van de bestendige deputatie van 4 januari 1996 zou worden meegedeeld; dat hiermede het administratief beroep wordt bedoeld tegen de weigering van de vergunning om in de vijver in plaats van in de Nete te lozen; dat bij brief van de raadsman van de verzoekende partij van 14 februari 1996 het afschrift van dat beroepschrift wordt meegedeeld aan de Milieu-inspectie en wordt gevraagd om de voorgenomen maatregel op te schorten in afwachting van de uitspraak in beroep; dat met een brief van 15 februari 1996 de raadsman van de verzoekende partij het verzoek tot opschorting van de voorgenomen maatregel bevestigt, met in essentie verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij drieëneenhalf jaar ongemoeid werd gelaten, dat zij intussen in de vijver heeft geloosd zonder nadelige effecten, dat de verzoekende partij na grondig onderzoek door prof. DE BREUCK een wijziging van de vergunning heeft gevraagd om in de vijver te mogen lozen, dat alhoewel het bestuur Milieuvergunningen tegenstrijdige informatie heeft gegeven als zou de lozing in de vijver niet vergunningsplichtig zijn, de verzoekende partij haar wil heeft getoond om zich te conformeren aan de decretale

vereisten door haar milieuvergunningsaanvraag in te dienen, en dat er geen objectief element voorhanden is dat er de afgelopen drieëneenhalf jaar niet was;

2.1.4.3. Overwegende dat in de brieven van 9 en 14 februari 1996 door de verzoekende partij als dusdanig geen enkel bezwaar of inhoudelijk argument wordt aangevoerd; dat enkel wordt gevraagd om de voorgenomen maatregel op te schorten in afwachting van respectievelijk de mededeling van het beroepschrift (brief van 9 februari 1996) en de beslissing in beroep (brief van 14 februari 1996) over de vergunningsaanvraag en dit "met toepassing van de beginselen van behoorlijk bestuur"; dat in het bestreden besluit in de sub. 2.1.1 tweede geciteerde overweging duidelijk wordt gemotiveerd waarom op die vraag niet kan worden ingegaan, te weten : het bedrijf werd reeds herhaaldelijk sedert 1993 door de afdeling Milieu-inspectie aangemaand om het bedrijfsafvalwater te lozen conform de verkregen vergunning; de afdeling Milieu-inspectie heeft bovendien nog gewacht om haar beslissing te nemen tot uitspraak van het besluit van 4 januari 1996 van de bestendige deputatie over o.m. de vraag tot wijziging van het lozingspunt; deze aanvraag werd geweigerd; na uitspraak over het beroep van 14 februari 1996 kunnen er weer allerlei nieuwe procedures worden opgestart; door het telkens opnieuw wachten op de uitslag van dergelijke nieuwe procedures zou het voor de toezichthoudende overheden quasi onmogelijk worden om nog op te treden;

2.1.4.4.1. Overwegende, met betrekking tot de in de brief van de verzoekende partij van 15 februari 1996 geformuleerde bezwaren, dat uit de sub 2.1.1 geciteerde overwegingen uit het bestreden besluit blijkt dat dit besluit werd genomen om volgende redenen :

- er is slechts een vergunning om te lozen in de Nete en niet in de vijver; deze vergunning werd overigens destijds door de exploitant zelf aangevraagd.
- de verzoekende partij werd herhaaldelijk in gebreke gesteld om in de Nete te lozen overeenkomstig de vigerende vergunning; door de talrijke vroegere aanmaningen en vaststellingen van overtreding, genoteerd in een aan de exploitant overgemaakt proces-verbaal, wist de verzoekende partij waarom de overheid geen lozing in de vijver wenste; illegale lozing in de vijver moet onmogelijk worden gemaakt.
- de verzoekende partij heeft in 1995 zelf een milieuvergunning aangevraagd om toch te mogen lozen in de vijver; zij wist dus wel degelijk dat daartoe een vergunning nodig was; de vergunningsaanvraag tot wijziging van het lozingspunt

voor bedrijfsafvalwater van de Beneden-Nete naar de vijver werd door de bestendige deputatie op 4 januari 1996 geweigerd;

2.1.4.4.2. Overwegende dat door die motivering de verzoekende partij voldoende de beweegredenen kende waarom de verwerende partij van oordeel was dat de beslissing van de Milieu-inspectie houdende het bevel tot het treffen van alle nodige schikkingen om het afvalwater conform de vergunning te lozen en de illegale lozing in de vijver te staken, diende te worden bevestigd; dat in die gemotiveerde bevestiging meteen de reden zit vervat waarom de verwerende partij van oordeel was dat de in eerste aanleg opgelegde "dwangmaatregelen" terecht werden genomen;

2.1.4.5. Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel de schending van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel alsook machtsoverschrijding aanvoert; dat zij het middel in essentie als volgt ontwikkelt :

Na drieëneenhalf jaar tolerantie wordt de verzoekende partij plots zonder redelijkheid en evenredigheid verplicht om in de Nete te lozen i.p.v. in de vijver. Het bestuur had zelf tegenstrijdige informatie gegeven over de vergunningsplicht van de betrokken activiteit.

De verzoekende partij heeft alles gedaan om rechtszekerheid te krijgen, nl. het vragen van een aparte milieuvergunning die evenwel met een ministerieel besluit van 17 juli 1996 werd geweigerd en waartegen annulatieberoep zal worden ingesteld.

De verzoekende partij heeft het bestuur steeds ingelicht over de bezwaren tegen het standpunt van het bestuur en gevraagd de voorgenomen maatregel op te schorten tot na uitspraak in beroep over de milieuvergunningsaanvraag.

In het bestreden besluit wordt niet gemotiveerd waarom plots een dwangmaatregel moet worden opgelegd. De lozing in de vijver had tot dan toe geen enkel nadelig effect op de aanwezige flora en fauna.

Anders dan in het bestreden besluit wordt gesteld, werd de verzoekende partij niet sedert 1993 aangemaand om te lozen in de Nete. In de notariële akte van 5 oktober 1992 is bepaald dat de lozing in de vijver zou worden

gedoogd tot eind 1993 en dat nadien conform de lopende vergunning moest worden geloosd. De lozing in de vijver bleef echter ook na het verstrijken van die termijn gedoogd;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord in essentie als volgt repliceert :

Uit de beantwoording van het eerste middel blijkt voldoende dat voormelde bezwaren op afdoende wijze zijn weerlegd.

De verzoekende partij bewijst haar bezwaren niet, terwijl de verwerende partij kan aantonen dat de verzoekende partij sedert 1993 meermaals werd aangemaand om te lozen conform de lopende vergunning.

Volgens de verzoekende partij zou niet gemotiveerd zijn waarom er in februari 1996 plots een dwangmaatregel nodig was. Nochtans kan worden verwezen naar de vaststelling dat de verzoekende partij geen vergunning had om in de vijver te lozen, naar de brief van mevr. VAN GEYSTELEN van 25 oktober 1994 en naar het proces-verbaal van 15 juni 1995, waarin wordt vermeld dat lozing in de vijver een indirecte lozing in het grondwater is, waarvoor een vergunning is vereist.

Het bevel tot stopzetting van lozing in de vijver is genomen na de weigering van de betreffende milieuvergunning door de bestendige deputatie. Uiteindelijk kon de wijziging van de lozing in de vijver tot lozing in de Nete praktisch worden gerealiseerd met 15 minuten werk. Er is dus geen sprake van een onredelijke of technisch onmogelijke maatregel, terwijl de lozing in de vijver een gevaar voor het grondwater inhield;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord volgende repliek geeft :

De verzoekende partij is eigenaar geworden van het bedrijf in 1991 en heeft dus niet zelf gevraagd om afvalwater in de Nete te lozen met de aanvraag die tot de vergunning van 17 oktober 1990 heeft geleid.

Er zijn geen aanmaningen gedaan vanaf 1993 om in de Nete te lozen. Er werd wel op vraag van de Milieu-inspectie in de notariële akte opgenomen dat de lozing in de vijver tot einde 1993 zou worden gedoogd, doch geruime tijd nadien werd die lozing nog steeds gedoogd, zodat de verzoekende partij mocht aannemen dat de Milieu-inspectie akkoord ging met de bestaande toestand.

Sedert de verzoekende partij niet meer mag lozen in de vijver, is het waterpeil er bovendien dramatisch gedaald na lange droogte in de zomer door het ophalen van water via putjes in de nabijheid;

2.2.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij ab initio zeer goed op de hoogte was van het feit dat in de Nete en niet in de vijver mocht worden geloosd; dat zij zelf bevestigt dat in de notariële akte van 25 oktober 1992 was gestipuleerd dat lozing in de vijver nog tot het einde van 1993 zou worden gedoogd en dat nadien conform de vergunning van 17 oktober 1990 in de Nete zou moeten worden geloosd; dat, voorts, de verzoekende partij er zich niet kan op steunen dat de overheid haar onwettig handelen is blijven gedogen, nu uit het administratief dossier blijkt dat de Milieu-inspectie minstens vanaf 1994 alsook in de daaropvolgende jaren is blijven aandringen op lozing conform de vigerende vergunning; dat de verzoekende partij dit maar al te goed wist nu zij uiteindelijk zelf in juli 1995 een milieuvergunning heeft gevraagd om in de vijver te mogen lozen; dat aldus de verzoekende partij geenszins "van de ene dag op de andere" met een dwangmaatregel werd geconfronteerd;

2.2.4.2. Overwegende dat de bewering van de verzoekende partij dat de lozing van het afvalwater in de vijver geen nadelig effect zou hebben op de fauna en de flora, geen afbreuk doet aan het feit dat zonder vergunning, dus illegaal, in de vijver werd geloosd en geenszins een illegaal handelen wettigt; dat het gegeven dat de vergunning van 17 oktober 1990 door een vroegere exploitant werd aangevraagd niet relevant is, nu die vergunning na overname door de verzoekende partij is blijven gelden;

2.2.4.3. Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij als derde middel de schending van artikel 34 van het milieuvergunningsdecreet, van artikel 68 van Vlarem I, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- en het redelijkheidsbeginsel, alsook machtsoverschrijding aanvoert; dat in het verzoekschrift het derde middel in essentie als volgt wordt ontwikkeld :

De Vlaamse regering heeft in beroep na de dwangmaatregel uitspraak gedaan na vier maanden, dubbel zolang als de decretale voorziene vervalttermijn.

De verzoekende partij had slechts één dag gekregen om te voldoen aan de opgelegde dwangmaatregel.

In de brief van het bestuur Milieuvergunningen van 20 februari 1996 worden de ontvangst en de ontvankelijkheid van het beroep gemeld met mededeling dat de in artikel 68 van Vlarem I bepaalde termijn aanvangt op 19 februari 1996. De minister heeft de termijn niet gerespecteerd die hij zelf in het vooruitzicht had gesteld, zodat voormelde wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zijn geschonden";

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord daar in essentie tegenover stelt :

Noch het milieuvergunningsdecreet noch het Vlarem I voorzien een sanctie bij overtreding van de respectievelijk in artikel 34 van het milieuvergunningsdecreet en in artikel 68 van Vlarem I voorziene termijnen.

Het bestuur dat oordeelt in beroep moet steeds een aantal adviezen afwachten. Het advies van het hoofdbestuur Milieuvergunningen dateert van 14 mei 1996 en het bestreden besluit is ongeveer een maand later genomen.

Het middel is ongegrond;

2.3.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij in essentie als volgt repliceert :

Ook zonder sanctionering in het milieuvergunningsdecreet of het Vlarem I zijn in casu een aantal beginselen van behoorlijk bestuur geschonden. De verzoekende partij kreeg voor de uitvoering van de dwangmaatregel maar één dag terwijl het bestuur nadien de voorziene termijnen niet in acht neemt. De verzoekende partij had nochtans om een snelle behandeling van haar beroep gevraagd.

Het overschrijden van de termijnen met 100 % vormt ook een schending van het beginsel van de redelijke termijn;

2.3.4. Overwegende dat zowel artikel 34, eerste lid, van het milieuvergunningsdecreet als artikel 68, § 4, 3°, van Vlarem I bepalen dat de uitspraak in graad van beroep moet worden gedaan binnen een termijn van twee maanden; dat die bepalingen niet in een sanctie voorzien in geval van het niet naleven van die termijn; dat een vernietiging van het bestreden besluit op grond van dit middel dan ook niet

met zich meebrengt dat een einde komt aan de in eerste aanleg opgelegde dwangmaatregel; dat in dat geval de verwerende partij haar bevoegdheid om nog te statueren over het ingestelde beroep immers heeft verbeurd; dat de verzoekende partij in die omstandigheden niet aantoont belang te hebben bij een vernietiging op grond van dit middel; dat het middel dan ook onontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig april tweeduizend en vier, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.